οὐ γάρ πω, Νίκανδρε, βολὰς ἐδάημεν Ἔρωτος
νῦν μόνον, ἀλλὰ πόθων πολλάκις ἡψάμεθα.
καὶ σὺ μέν, Ἀδρήστεια, κακῆς ἀντάξια βουλῆς
τῖσαι καὶ μακάρων πικροτάτη Νέμεσις.

XXXII

ἐσβέσθη Νίκανδρος — ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς
ἄνθος, καὶ χαρίτων λοιπὸν ἔτ᾽ οὐδ᾽ ὄνομα —
ὃν πρὶν ἐν ἀθανάτοις ἐνομίζομεν. ἀλλὰ φρονεῖτε
μηδὲν ὑπὲρ θνητούς, ὦ νέοι· εἰσὶ τρίχες.

XXXIII

οὔτι μάταν θνατοῖσι φάτις τοιάδε βοᾶται,
ὡς οὐ πάντα θεοὶ πᾶσιν ἔδωκαν ἔχειν·
εἶδος μὲν γὰρ ἄμωμον, ἐπ᾽ ὄμμασι δ᾽ ἁ περίσαμος
αἰδώς, καὶ στέρνοις ἀμφιτέθαλε χάρις,
οἷσι καὶ ἠιθέους ἐπιδάμνασαι· ἀλλ᾽ ἐπὶ ποσσίν
οὐκέτι τὰν αὐτὰν δῶκαν ἔχειν σε χάριν.
πλὴν κρηπὶς κρύψει ποδὸς ἴχνιον, ὦγαθὲ Πύρρε,
κάλλει δὲ σφετέρῳ τέρψει ἀγαλλόμενον.

XXXIV

κωμάσομαι, μεθύω γὰρ ὅλως μέγα· παῖ, λαβὲ τοῦτον
τὸν στέφανον τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λουόμενον.
μακρὴν δ᾽ οὐχὶ μάτην ὁδὸν ἵξομαι· ἔστι δ᾽ ἀωρί
καὶ σκότος, ἀλλὰ μέγας φανὸς ἐμοὶ Θεμίσων.